

l.

*„Jestli najdeš v životě cestu bez překážek,
určitě nikam nevede.“*

Arthur C. Clarke

Když mi bylo dvacet, našla jsem si muže, ve třiceti už jsem byla matkou, v pětatřiceti rozvedená a ve čtyřiceti hledám muže znovu. Není to sranda a není to lehké. Nebudu vám lhát. Hledat si partnera ve zralém věku s hlavou plnou zkušeností není snadné. No v tuto chvíli si myslím, že spíš nemožné, ale to tu psát nebudu, protože jsem si slíbila, že budu optimistická a pozitivní. Je to proces, který začal už v těch dvaceti. Tenkrát jsem to ještě netušila. Myslela jsem si, že když si jednou někoho najdu, zůstaneme spolu, dokud nás smrt nerozdělí. Jenže bohužel on ne a ne umřít, takže jsem ho musela opustit. A být tím, kdo navždy rozbil rodinu na dva tábory. Ten u táty a ten u mě. Děti jsou takovými malými nomády věčně s batůžkem na zádech, v kterém se snaží mít vše, co je jim drahé. Nikdy totiž neví, kde třeba zítra budou spát.

Vzpomínám si, jak jsem kritizovala mladé páry cestující s dětmi po světě, jen v dodávce nebo karavanu, protože věřily, že je to naučí do života víc než klasické školství. Tvrdila jsem, že moje děti něco takového nezažijou, že by byly chudáci. No a o pár let později už jezdí sem a tam, zcela nedobrovolně a díky mně. No možná díky jejich otci, který nechal celou situaci na mně, aby zůstal hrdinou, který nic takového nechtěl.

Vrátím se teď do mých mladých let, kdy se pohádka o princí na bílém koni zdála ještě reálnou, a i když moje sebevědomí v té době bylo na bodu nula, o šanci najít muže snů jsem neměla pochyby. A chcete vědět, jak jsem vybírala? Kritéria byla jednoduchá. Musel být vysoký, krásný, nejlépe umělec a základ byl, aby vydržel tancovat až do rána. Čekaly jste, dámy, že moje nároky budou více intelektuální nebo praktické? No určitě ne. Na co by mi byly. Já přeci vydělávám dost, zorganizuju i třetí světovou a optimismu mám na rozdávání. Já od muže nic nepotřebuju. Jen lásku a objetí.

Všechno, co vám tady vypisuju, jsem zjišťovala u případných kandidátů prostým lidovým způsobem – opili jsme se a vlezli do postele. Ráno s hlavou plnou endorfinů jsem se rozhodovala, zda zůstane, nebo půjde z kola ven. Někdo by řekl naivita mládí a někdo zase „blbá“. A má pravdu. Moje libido, toužící po rozmnožování, rozhodlo, že si vezmu muže,

který nebyl ideálním partnerem, ale ideálním milencem. S ním jsem založila rodinu a zůstala osudových čtrnáct let. Bolestných, ale i láskyplných. Smutných, ale i radostných. A v každém případě velmi přínosných, protože bez této etapy bych nikdy nepochopila, kdo jsem a co chci. Nepoznala bych ten nejdůležitější a nejsilnější cit v životě, co mi nikdo jiný nikdy nedá – sebelásku. Milovat sebe samu víc než toho druhého.

Ta cesta byla náročná a zábavná zároveň. Neumím říct, že bych litovala, a neumím říct, že bych to chtěla znovu, ale mělo to tak být. Tuhle větu použiju v této knize ještě mnohokrát a je důležité, abyste si ji zapamatovaly. Vše je tak, jak má být. Vždycky a všude.

A to nejlepší nakonec. Mám dvě úžasné děti. Tenhle boží dárek mne držel nad vodou celé ty roky. Kvůli nim jsem nikdy nepadla duševně na dno. Nedovolily mi zničit se mou sebelítostí a zoufalstvím, protože ony na mne spoléhaly. A já na ně.

Milé dámy, buďte matkami, snadno tak najdete svou vnitřní sílu změnit svůj život i celý svět. Já to zažila.

2.

*„Udělat věc, které se bojíme,
je první krok k úspěchu.“
Mahátma Gándhí*

Když se něčeho bojím, tak neustále hledám důvody, proč to neudělat. Navíc když se bojím někoho, tak tím víc ho držím ve svém životě, protože postavit se mu je skoro nemožné. Celý život bojuju se strachem. Uvědomila jsem si to až teď. Zpětně vidím každou maličkost, která mě děsila, a proto jsem raději někam nešla, něco nezkusila nebo něco nepořídila. Přišla jsem o mnoho radosti, než jsem překonala tenhle svůj strach.

Jsem zvyklá klást si vysoké cíle. V práci to mám každý den a nikdy jsem neměla pochyb o tom, že to zvládnu. Vytyčila jsem si tedy cíl nejtěžší – ukončit manželství. Nemyslete si, že by byl důvod nijak přízemní nebo obyčejný. Žádná nevěra ani alkohol. Byl to boj osobností, které obě chtěly být první a obě chtěly být středem vztahu. Oba jsme se s manželem cítili

nemilování a také ublížení. Já to řešila prášky a on zvolil cestu teroru. Jeho mottem bylo: když trpím já, ty musíš dvakrát tolik. A bral to důsledně. Jeho zkušenosti by se skvěle hodily pro policejního vyjednávače nebo psychologa duševně vyšinutých zločinců. Uměl perfektně najít vaši slabinu a využít ji jako nástroj psychického mučení. A víte co? Já tomu říkala splynutí duší. Říkávala jsem: „On mě tak dobře zná, je úžasné, jak naslouchá, rád se mnou tráví čas, zajímá ho, co dělám.“ Jenže to byl jen průzkum. Příprava pro budoucí útok. S nadšením jsem souhlasila, když jsme trávili většinu času sami doma. Nijak mne netrápilo, že skoro nevidám staré přátele. Ani jsem nepřemýšlela nad tím, proč o všech mluví negativně. Bylo to jako cukrovka. Nemoc, která nebolí, ale může zabít. Nevíte o ní, a když ano, tak už není pomoci. Lidé ji podceňují a nikdo ji nevidí jako hrozbu, dokud nezaútočí v plném nasazení.

Náš vztah byl stejný, pro mne i pro mé okolí. Ráno se probudíte a zjistíte, že si musíte uříznout nohu, jinak zemřete, a já to měla s manželstvím stejně. Když mi došlo, že mám strach z vlastního muže a že to není v pořádku, tak už bylo pozdě. A sakra bolelo si nechat uříznout kus svého života, kus sebe, abych mohla dál žít. Zdravá a šťastná. Překonat strach mi trvalo několik let. Nebudu si před vámi hrát na hrdinu a říkat, že to šlo rychle a jednoduše. Nakonec jsem si řekla, když nemáš strach vyběhnout kreditku, aby sis koupila

kabelku, tak proč se bát tyrana. Exekutor je přeci větší svině. Popravdě není, ale nechci vás odrazovat od podobného rozhodnutí v životě.

Každopádně se ráno probudíte a víte, že nastal ten den, kdy jste připravená překonat strach. Nejde to naplánovat. Vstanete a je to tu. Sbalila jsem sebe a děti a šla s jednou taškou pryč. Zavřely se dveře a já se už nebála svého muže, ale toho, co bude dál. Jenže když už jednou překonáte strach z čehokoliv, tak víte, že jej překonáte znovu. To je zásadní změna. Od té doby jsem se bála už jen toho, zda stihnu do čtyřiceti svatbu nebo jestli zimní výprodeje neskončí dřív, než najdu práci.

Strach je zdravá emoce, ale soustředte ji směrem k nepodstatným věcem. Tam může řídit. V srdci jen zabírá místo lásce a radosti. Nezapomeňte na to, dámy!